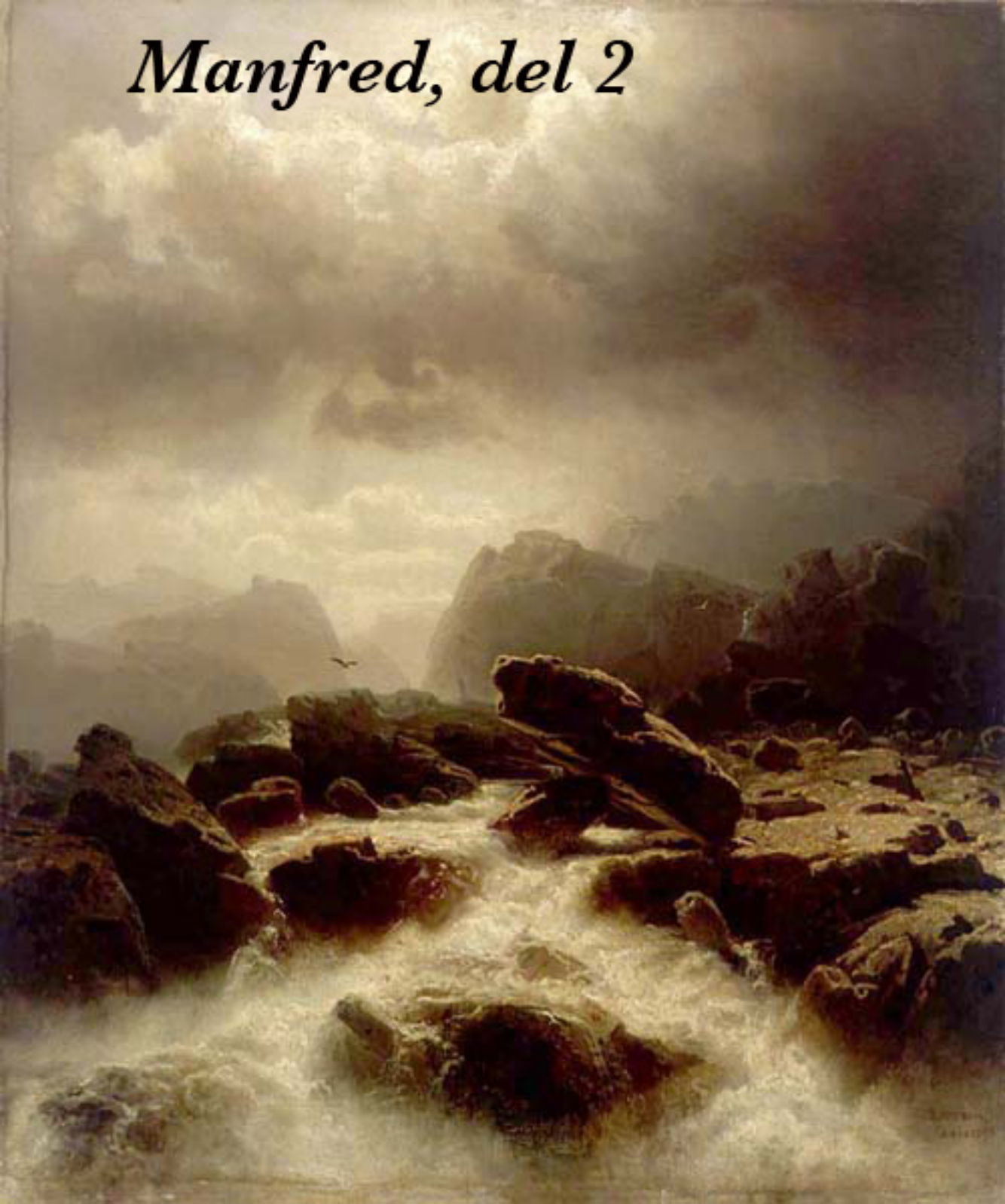

Manfred, del 2

Manfred

sagospelets andra del

av Christian Lanciai (2002)

Personerna:

Manfred
Laura, hans dotter
Gisela
Reymond, hennes bror
hennes moder i en spegel
Hans, Lauras kavaljer
en kammarjungfru
en barnmorska
sju fredlösa
tjänare och hovfolk
drottningens maskerade vakter

Handlingen äger fortfarande rum någonstans någon gång.

Copyright © Christian Lanciai 2002

Manfred

Akt I scen 1.

Manfred (ensam vid sin hustrus grav) Det sägs att onda själar beror av sin evighet på andra själers död. Aldrig hade jag en ond tanke om dig, Margherita, och aldrig kan jag tänka mig att någon ville din död. Ingenting är ondare än en olyckshändelse, ty den kommer alltid objuden och oväntad och ställer till med en desto större oreda just genom sin totala oförutseddheter. Hur kunde du dö ifrån mig, jag som älskade dig mera än någon kvinna varit älskad av sin man? Men det var inte ditt fel. Det var det ovälkomna ödet i sin grymmaste nyckfullhet och fatalaste naturkatastrof. Ej en jordbävning i Asien kunde vara så förödande för miljoner som din bortgång har varit för mig, min enda älskade unga hustru!

Gisela (träder fram bakom honom) Sörj inte ihjäl dig, min vän, för blott en dams skull. Det finns andra damer.

Manfred Gisela, du hade alltid rykte om dig att ha magiska kunskaper till din tjänst. Du om någon kunde kanske hela mitt hjärtesår, som gör att min själ förblöder, men jag fruktar ryktet om din svarta magi. Visa mig att den är vit och hela mig, och jag är din.

Gisela Det finns varken svart eller vit magi, Manfred. Det finns bara magi, som kan användas till godo eller till ondo. Men i den mån jag kan föredrar jag som kvinna att använda den till godo.

Manfred Endast en god själ räcker en drunknade själ handen i den yttersta prøvostunden. Rädda mig om du kan, Gisela, ty jag är förlorad annars.

Gisela Hela landet vet hur högt du älskade din drottning.

Manfred Hon lämnade mig blott den spädaste och sprödaste av alla döttrar. Hon behöver nu en moder.

Gisela Hon kan aldrig få sin mor tillbaka, och en styvmor kan aldrig bli tillräcklig som surrogat.

Manfred Ändå tror jag, Gisela, att du om någon kan rädda både mig och henne. Vilken moder som helst är bättre än ingen moder.

Gisela Både du och flickan behöver då en moder.

Manfred Margherita var allt för oss och för landet. Utan henne är vi åter vilse i mörkret och utlämnade åt den fasaväckande ovädersnattens alla härjningar.

Gisela Vilken tur då att jag är bekant med onskans väsen och kan tygla det.

Manfred Hjälp oss, Gisela.

Gisela Du är konung, och din önskan är min lag. Jag står till ditt förfogande.

Manfred Du kan aldrig bli min Margherita lik, men du kan hjälpa oss ur nöden.

Gisela Din hustru är oersättlig. Jag inser detta. Min ambition skall icke bli att bli henne lik men kanske i den mån jag därtill mäktar att fullborda hennes verk. Hon gav dig bara en spröd dotter, Manfred. Jag kan ge dig söner.

Manfred Jag tror du menar det.

Gisela Låt mig få vara er till uppbyggelse, så att hela landet må förkovras därigenom. Jag skall bli din dotters älskande moder i den mån den riktiga ej längre kan stå till tjänst och därmed bli hennes vikarie men ej ersättare. Men som din maka kan jag ersätta henne bättre, då jag alltjämt är i min krafts dagar och kan stå till tjänst med vad hon inte längre kan stå till tjänst med.

Manfred Du förför mig, Gisela.

Gisela Det är meningen. För mig till altaret.

Manfred Låt sorgetiden löpa ut först.

Gisela Den löper aldrig ut. Du kommer att sörja för alltid, ty du är sådan. Låt sorgen övermanna dig och låt mig i dess tecken få bli din, så att din sorg må översvämma dig och jag få drunkna i din kärlek.

Manfred Jag tror du menar allvar.

Gisela Jag var aldrig så allvarlig förr i mitt liv.

Manfred Gisela, jag har att välja mellan att förblöda i min sorg till kropp och själ eller att bli din och därmed kanske räddas. Jag har därmed inget val.

Gisela Min herres önskan är min befallning.

Manfred Så flytta in, Gisela. Om en månad skall vi vara gifta.

Gisela Det kallas acklimatisering och att gå igenom slussen.

Manfred Ceremoni kräver bot och förberedelse. Annars blir det inte övertygande.

Gisela Du är min lag, o konung, och jag är din.

Manfred Och jag är din för evigt, Gisela, liksom jag även tillhör Margherita.
(omfamnar henne)

Scen 2. I trädgården.

Hans Men varför tycker du inte om henne?
Laura Det är något falskt över henne, och hon har rykte om sig som häxa.
Hans Man ska inte tro på rykten.
Laura Jag vet, Hans, men mitt innersta genljuder av alarmsignaler. Jag kan inte lita på henne, och bakom varje tecken på inställsamhet och välvilja från hennes sida känner jag bara stanken av avund och hat.
Hans Vad har hon då att avundas dig?
Laura Det fattar du väl. Jag är min fars enda barn och dessutom hans dotter. Ingen kan komma närmare honom än jag. Dessutom är jag ung och har skönheten och livet framför mig medan hon har livets bästa bakom sig. Hon är ju redan medelålders och har bara rynkor och skrynklighet att se fram emot.
Hans Säg inte det. Hon är i sin bästa och farligaste ålder och kan ännu få barn. Och din far har funnit det värt att lita på henne.
Laura Han är ju blind i sin kärlek. Han vandrade vilse i sin melankoli och föll för den första krok som lades ut för honom i strömmen. Varför har hon inte fått barn tidigare? Och varför dog hennes tidigare man?
Hans Allt har sin förklaring.
Laura Ja, Hans, du är klok som humanist och står med båda fötterna på jorden, och jag litar bättre på ditt förstånd än på mitt eget. Därför är jag tacksam att jag har dig. Svik mig inte. Och låt dig inte luras av min nya falska mor.
Hans Jag kan inte tro något ont om henne förrän hon blir överbevisad därom.
Laura Du är lika naiv som min far. Men jag skall försöka behärska mig och hålla masken som min mor, som har alltför mycket att dölja för att det inte skulle bli genomskinligt att hela hon bara är en mask.
Hans Du är ingen god diplomat, Laura.
Laura Nej, ty jag är för ärlig, men du och far är för goda diplomater för denna världen.
Hans Du anar ormar i varenda buske.
Laura Nej, Hans. Jag känner stanken av dem, jag hör deras krälände, och jag mår illa av deras vibrationer. Jag ser dem inte. Jag känner dem.
Hans (skämtsamt) Är det du eller din styvmor som är en häxa?
Laura (skämtar tillbaka) Kanske vi är det båda. Akta dig för oss, Hans. (*ger honom handen, och de vandrar vidare.*)

Scen 3. Bröllopet.

(Manfred tågar högtidligt in med sin brud Gisela. De bär högtidskläder. Festprakt och feststämning bland folket.)

Manfred (vänder sig, när han kommit upp på podiet med Gisela, om mot folket och publiken)
Möt er drottning! Min underbara Gisela, länge vandrade jag ensam kring i dödsskuggans land utan något annat ljus att vägleda mig än fostrandet av min stackars späda dotter, det enda som fick mig att klamra mig fast vid livet. Men du dök upp vid gravens rand och lyckades med det yttersta miraklet att trösta mig i min mörka vilsenhet. Jag tackar dig för detta, och du har därigenom ensam i all världen visat dig kunna ersätta och fylla tomrummet efter allas vår älskade drottning Margherita.

Gisela Jag fann dig ensam gråtande vid en möjlig grav. Det anstod icke en grann och duglig man att sålunda kasta bort sitt liv. Något måste göras, och jag gjorde det, vilket var min enda förtjänst. Du har ett hov, kung Manfred. Vad är ett hov om det ej får lysa i sina enda rätta färger fest och prakt? Vad är en kung för styresman för sitt land om han ej kan inspirera det och föregå med gott exempel som en glad livsbejakare? Här behövdes en kvinna vid din sida, och din dotter var för späd. Aldrig gjorde jag anspråk på att fylla er Margheritas plats eller kunna bli en ny moder åt Laura. Jag är bara en vanlig kvinna, men som sådan är det min plikt att befodra mina närmaste men utan att fordra något av dem.

Manfred Min kära underbara idealiska fru! Du är mitt livs tredje och definitiva välsignelse, ty den första, Margherita, togs ifrån mig, och den andra, min dotter Laura, bekländes lika mycket av hennes bortgång som jag. Men du har gottgjort detta, och därför vågar jag tro att det nu äntligen stundar gyllne tider för vårt rike efter sjutton år av dyster sorg och träda. Nu, min dotter, ber jag även dig träda fram och bringa landets drottning, min maka och din styvmoder, din pliktskyldiga hyllning.

Laura Be mig icke om det, far, som jag icke äger att ge.

Manfred Vad är detta? Vad menar du?

Laura Gisela kan aldrig bli en moder för mig.

Manfred Det vet vi. Men hon är din drottning.

Laura Hon är din drottning, icke min. Min enda moder förblir min enda drottning till min död.

Manfred Du vill då stanna kvar i sorgen och missunna oss den livsglädje som du med din ungdom och skönhet är oss alla skyldig, ditt folk och dina närmaste?

Laura (betraktar Gisela) Jag ser vad jag ser och finner blott en blek skugga eller sugga i stället för min mor. (*Alla chockeras av den oerhörda förolämpningen.*)

Manfred Tag det ordet tillbaka, min dotter. Ej ens du får förolämpa landets drottning.

Gisela (ler) Hon är bara ung och trogen sin moder. Det är inget ont i det. Vad är ungdom utan trots och självsvåld? Hon behöver inte be om ursäkt. Jag känner i henne igen mig själv vid samma ålder. Ingenting var heligt för mig utom den egna ärligheten. Men den blir med åren mera nyanserad, och när du väl kommit i gång på livets mognare allvarsstig, min kära Laura, skall du nog finna att du börjar förstå mig bättre. Jag anförtror dig åt dina ädla och mer bildade händer, Hans. Led henne med din humanism och ditt förstånd, och även hon skall komma rätt till slut, som vi alla hoppas, i dina kloka armar.

Manfred Klokt och värdigt har du talat, käraste Gisela. Hans, tag hand om Laura och slå i hennes skalle en smula levnadsvett. Hon och hennes barn blir ju arvtagare till tronen i sinom tid.

Hans Jag skall göra mitt bästa, Manfred. (*för bort Laura*)

(till Laura) Du är ju inte klok! Att förolämpa Gisela offentligt var det absolut mest idiotiska du kunde göra!

Laura Jag vet inte vad som kom över mig, men vad det än var så kändes det rätt.

Hans Var du inte prinsessa kunde du bli dömd för högförräderi!

Laura Var hon inte min styvmor skulle jag köra henne på porten för koppleri och häxeri.

Hans Du är ju omöjlig!

Laura Nej, bara äkta. (*De försvinner ut.*)

Manfred Jag ber er alla överse med min vilda dotters okynne och nycker. Hon är bara ung, och vilket äkta barn har inte svårt att acceptera en styvmoder? Vi tackar

Gisela för hennes storsinnet och kloka diplomati och är med henne förvissad om att även Laura skall mogna med åren.

Gisela   Ingenting kan skada mig, Manfred, inte ens din dotter.

Manfred   Du står höjd över alla misstankar och till och med min egen dotters. Nu till festen, gott folk! Här skall firas hela landets renässans efter denna långa mörka natt av sorg över vår tidigare så högt älskade drottningens oblidade öde, men drottningen är död, och länge leve drottningen!

alla   Länge leve drottningen!

Manfred   Musik! Trumpeter! Dans och spel och festbankett! Här skall vår nya regering inledas med festspel och recett!

(Trumpetfanfarer och därefter festmusik medan alla förbereder sig för festen.)

Akt II scen 1. Giselas sängkammare.

Gisela   Bär in den försiktigt. Den är mitt dyrbaraste arv från min mor och en oersättlig dyrgrip. *(två tjänare bär in något som liknar ett högt skåp)*

tjänare 1   Men vad är det?

Gisela   Något vackert och ömtåligt, något oemotståndligt och oantastligt, något opåtagligt och ovidrörbart – det är en hemlighet.

tjänare 2 (till den första) Det var ju det jag sade – hon är en häxa.

tjänare 1   Det liknar mest ett skåp.

Gisela   Det är ett skåp, men mycket av det är av glas, ett mycket känsligt material. Sätt nu ner det här.

tjänare 2   Gör som hon säger.

Gisela   Försiktigt.

tjänare 1   Visst är vi försiktiga. *(De sätter ner skåpet.)*

Gisela   Så! Nu kan ni gå.

tjänare 2   Får vi ingenting extra för besväret?

Gisela   Försök inte. Ni får ju er lön ändå.

tjänare 2   Snål är hon också.

tjänare 1   Akta dig. Reta henne inte. Hon är ju kanske en häxa. *(de går)*

Gisela   Låt dem tänka vad de vill om mig så länge de fruktar mig. Så, mor, nu är vi ensamma. Du är allt jag har kvar av dig, du är det enda du gav mig i arv, men du hade inte kunnat ge mig något bättre. *(öppnar skåpet och blottar en spegel)* Sanningssägaren framför alla andra. Du kan aldrig ljuga eller förstålla dig eller förvanska sanningen eller dölja något av den. I dig är allting uppenbart och i synnerhet alla människohjärtats hemligheter. Kom fram, mor, och säg mig vem jag är!

spegeln   Du är den fagraste och mäktigaste av kvinnor, liksom jag själv var så länge jag levde. Ingen kan lura dig, och du kan manipulera med alla.

Gisela   Så säg mig då vilka är mina fiender.

spegeln   Du har inga fiender utom dig själv.

Gisela   Vad menar du, moder?

spegeln   Har man inga fiender, så är man själv sin värsta fiende.

Gisela   Alltså har jag inga fiender.

spegeln   Nej.

Gisela   Och hur skall det då gå för mitt barn? Du lovade mig en pojke. Kommer du att hålla ditt löfte?

spegeln   Jag håller alltid mina löften, ty jag kan aldrig säga annat än sanningen.

Gisela Därför är du så allsmäktig, och därför skall ingen annan få se in i dig utom jag. Du tillhör bara mig, ty din sanning är absolut, och därmed är du själva makten, som jag skall ge vidare i arv till min son efter min make som jag älskar. Men vad menar du om Laura?

spegeln En ärlig oskuld, intet mer, lyckligt uppvaktad av sin kavaljer.

Gisela Den där lärda strunten?

spegeln Det finns inget ont i honom eller i henne.

Gisela Men hon börjar bli för vacker.

spegeln Det är hennes problem, inte ditt.

Gisela Du har rätt, som alltid, spegel av min moder och av mig, den oförgängliga skönhetsens sanna spegelbild. Du är min hemlighet. Avslöja dig aldrig för andra.

spegeln Jag blev gjord endast för dig. Ingen annan skall kunna uthärda mig och sin egen sanna spegelbild. Men vi känner oss själva och är medvetna om sanningens makt. Missbruka den inte, min dotter.

Gisela När dina förmaningar kommer är det dags att stänga för dig. Jag öppnar dig åter en annan gång. (*tillsluter spegeln*)

Min son, du får inte svika mig. Du innebär min framtids framgång och försäkrings lycka. Om du lyckas lyckas allt, men om du sviker mig, så är jag förlorad som moder, som kvinna och som människa, ty då triumferar Laura och hennes skönhets framtid över mig.

Scen 2.

Manfred Hur är det med drottningen?

jungfrun Värkarna har satt in, och hon är i svåra plågor.

Manfred Jag måste få se henne.

jungfrun Inte förrän förlossningen är över. Barnmorskan är noga med det. Hon vill inte ha någon karl i vägen. (*ett skri hörs på långt avstånd från drottningen*)

Manfred Det är hon!

jungfrun Ja, det var hon.

Manfred Det lät som ett dödsskri.

Laura (kommer in) Vem var det som skrek? Var det Gisela?

Manfred Ja, det var din moder.

Laura Kan ingen hjälpa henne? Kan jag göra något?

Manfred (till jungfrun) Hon är kvinna och jungfru. Kan hon göra något?

jungfrun Knappast, men vi får fråga barnmorskan.

Manfred Jag får inte komma in, min dotter, ty jag är den skyldige till situationen. Men du är oskyldig. Du kan kanske hjälpa henne.

Laura Jag ilar. (*rusar ut*)

Manfred (till jungfrun) Hjälp henne till rätta. Hon är kanske just den rätta nu att stötta Gisela.

(*jungfrun går*)

Det skriet var ej ett skri av livets triumf. Snarare lät det som rena rama dödsskriet, men Gisela är knappast den som dör. Alltså återstår det endast att frukta det allra värsta....

Scen 3. Giselas kammare.

Gisela (i ohyggliga plågor) Visa mig barnet! Visa mig barnet!
barnmorskan Det går inte för sig, frun. Vi är inte färdiga än.
Gisela Är jag inte dess moder kanske? Har jag inte rätt till mitt eget barn?
Laura (rycker upp dörren och störtar in) Vi hörde skriet. Kan jag vara till hjälp?
barnmorskan Det är illa nog som det är, mitt barn. Håll dig utanför detta slakteri.
Laura Vad har ni gjort?
barnmorskan Allt vad vi har kunnat.
Gisela Mitt barn! Låt mig få se mitt barn!
barnmorskan (till Laura) Det är bara en blodig köttklump. Vi kan inte visa det för henne. Hon skulle bli vansinnig genast.
Laura Var det dödfött?
barnmorskan Vi fick nästan ta ut det i bitar.
Laura Stackars Gisela! (*störtar fram till Gisela*) Lugna dig, moder! Det är över nu!
Gisela Vad är över? Varför får jag inte se mitt barn?
Reymond (kommer in) Vad pågår här? Vad gör ni med min syster?
Gisela Min broder! De vill inte låta mig se mitt barn!
barnmorskan Ni har ingen rätt att vara här, men eftersom ni är här, skyll er själv. Här är missfostret. (*visar upp något blodigt i mycket blodiga svepningar*)
Reymond Herre Gud! Och det var en son?
barnmorskan Det skulle ha blivit en son.
Reymond Ni har rätt. Hon får inte se det. Se till att det kommer bort härifrån. Göm det i jorden genast.
Gisela Mitt barn! Mitt barn! (*barnmorskan ger barnet åt jungfrun med tecken att bära bort det*)
Reymond Min syster, lugna ner dig och sov. Du skall få något lugnande. Seså, det är över nu.
Gisela Vad är över? Varför får jag inte se mitt barn?
Laura Mor, vi har alla landssorg redan. Det var ett missfall. Vi gråter alla med dig och deltar i din smärta....
Gisela Vem förde in henne hit? Vad gör hon här? Vill hon ta livet av mitt barn?
Laura Nej, mor, missförstå mig inte!
Gisela Jag var aldrig någon mor för dig, och aldrig har du kallat mig mor tidigare. Vad är detta för en inställsam falskhet?
Laura Nej, mor, bara deltagande och medlidande, ty du har förlorat ditt barn!
Gisela Hon ljuger!
Laura Nej!
Gisela Varför får jag inte se mitt barn? Har ni tagit livet av det?
Reymond Min syster, vi har låtit avlägsna resterna bara för att inte göra dig upprörd.
Gisela Resterna? Vad då för rester?
Reymond Det var dödfött.
Gisela Du ljuger! Det kan inte ha blivit dödfött! Vi har aldrig haft missfall i familjen! Mitt barn lever! Det kan inte dö!
barnmorskan Hon är omöjlig och vansinnig redan.
Gisela Ge mig mitt barn! Ge mig mitt barn!
jungfrun Ge henne en spruta så att hon lugnar sig innan det är för sent.
barnmorskan Har du fört bort barnet?
jungfrun Ja. De gräver ner resterna i köksträdgården.

barnmorskan Vi måste låta henne få det tillbaka. Hon är ändå redan vansinnig. Annars lugnar hon sig aldrig.

jungfrun Skall jag hämta upp det äckliga missfostret?

barnmorskan Jag är rädd att vi inte har något val.

Gisela Mitt barn! Mitt barn! Ge mig mitt barn! (*jungfrun går*)

Laura Lugna dig, mor.

Gisela Om mitt barn är dött är det ditt fel, din hatiska slyna. Det är bäst för dig att min son lever. Annars håller jag dig ansvarig för resten av ditt korta liv.

Reymond Det är bäst att du går, prinsessa. Du lär knappast göra saken bättre.

barnmorskan Ja, gå, mitt barn, innan hon förbannar dig.

Laura Det har hon redan gjort. (*rusar ut förtoivolad*)

Reymond Ge henne nu den lugnande sprutan.

barnmorskan Det är inte farligt, frun. Titta bara bort. Såja. (*sätter en spruta till hennes arm när jungfrun kommer in igen med barnliket*)

Gisela Mitt barn!

barnmorskan Lägg det i hennes armar, men låt henne inte se det. (*trycker till*)

Gisela Äntligen! Mitt barn! Min älskade son! (*svimmar inför sprutan*)

barnmorskan Nu klarar hon sig.

Reymond Ska vi låta henne behålla barnet?

barnmorskan Vi kan åtminstone snygga till det litet nu. Låt henne behålla det som en docka, om det kan trösta henne. Situationen kan ändå inte bli värre än vad den är.

jungfrun Jag ska aldrig föda barn!

barnmorskan Den saken råder dess värre vi kvinnor inte alltid själva över, min flicka.

Scen 4.

Manfred Vi har lagt för stor vikt vid detta. Margherita gav mig aldrig någon son och dog i barnsäng när hon födde mig en dotter. Desto viktigare blev det för Gisela att föda mig en son, och det blev till en anfäktelse hos henne. Hon har spämt sig för mycket för detta, och nu är vi där, vid en svår förlossning av bara grymma skrik som förberedelse för grymma öden fasansfullare än döden.

(*Laura kommer in.*)

Hur är det med henne?

Laura Barnet var dödfött.

Manfred Var det – en son?

Laura Ja, pappa, det var en son. (*omfamnar honom*) Jag gråter och lider med henne. Jag är verkligen mycket ledsen.

Manfred Det är en katastrof för oss alla och för hela landet.

Laura Ja, far, det är det.

Manfred Men ska hon klara detta?

Laura Hennes bror är hos henne. Men hon vill nog aldrig se mig mer.

Manfred (*ser på henne*) Men varför det?

Laura Hon beskyller mig redan för sitt barns död.

Manfred Däri gör hon orätt, och det måste hon förstå.

Laura Ingenting kan trösta en barnlös moder, som har förlorat sitt enda barn.

Manfred Desto viktigare är det att vi tröstar henne. Vi får inte svika henne nu, när hon behöver oss som allra mest.

Laura Hon behöver nog mest bara sova.

Manfred (omfamnar henne igen) Ja, min flicka, tiden läker alla sår, och hon skall nog komma över det, bara hon får sova.

Akt III scen 1. Giselas kammare.

Gisela (vaknar smärtsamt med sitt döda barn i armarna) Vad är det för en mardröm jag har somnat in i, som jag ej tycks kunna väckas ur? Jag drömde att mitt barn var dött, men här vilar det ju sött i mina armar. Det är bäst att det får stärka sig med livets mjölk, sin egen moders gudomliga föda. (*ger det döda barnet bröstet*) Så ja, drick nu, liten, så att du blir stor och stark, ty du har många år framför dig av en problematisk tillväxt, ty du skall ju växa upp och efterträda Manfred, konungen din fader, som vår nästa tillträdande kung, ty därför endast blev du född.

jungfrun (kommer in) Så ni har vaknat nu, min drottning.

Gisela Jag har vaknat upp ifrån en svår förlossning, men nu är det över, och, som du ser själv, så suger barnet i sig mjölken nu av ivrig lust i att få leva.

jungfrun Ja, jag ser det nog. Hur mår ni?

Gisela Bara bra. Det värsta är nu över.

jungfrun (för sig själv) Snarare så verkar nu det värsta börja. (*högt*) Önskar ni er någonting?

Gisela Ja. Hämta hit min bror. Jag måste tala ut med honom och i enrum. Ingen får avbryta oss och störa oss när han är här och vi två överlägger i en hemlig majestätisk konferens.

jungfrun Jag hämtar honom genast. (*går*)

Gisela Reymond, du allenast kan nu hjälpa mig. Vi måste undanröja alla hot mot dynastin och mot familjens överlevnad. Ingenting får hindra oss. Vi har en arvinge och son nu att försvara emot hela världens avund och missunnsamhet.

Reymond (kommer in) Min syster, hur står det till?

Gisela Tack, mycket bättre.

Reymond Det gläder mig att se dig vaken och vid bättre andar. Har då sömnen gjort dig gott?

Gisela Ja, jag har sovit gott, och barnet även, som nu sover ömt i moderns sköte efter att ha omsorgsfullt kalasat på min ofelbara mjölk. Vi lever båda två i högönskligaste välmåga.

Reymond Ser du ej att barnet ditt är dött?

Gisela Kom ej med så brutala grymma skämt. Ty visserligen sökte man ta livet av min son, men det försöket aborterade, och nu är det vår tur att slå tillbaka.

Reymond Gisela, vad menar du? Vad har du fått på hjärnan?

Gisela Laura måste undanröjas.

Reymond Undanröjas? Men vad har hon gjort?

Gisela Den otacksamma flickan, som jag aldrig annat gav än kärlek, kom in här mitt under min förlossnings avgrundssvåra plågor och försökte sabotera min sons födelse. Och inte nog med det. När barnet kommit ut försökte hon att lägga vantarna på det och ta det från mig under hädiska försäkringar om att min son var död. Hon kom hit fräckt och önskade förintä och försöka krossa mitt och barnets liv med att försöka krossa moderns hjärta! Det var rena attentatet mot mitt liv och landets son och tronarvinge! Därför måste Laura dö, ty annars kommer hon att göra om försöket. Ta ut henne någonstans i skogen, skär ut hjärtat ur henne och för det hit till mig, så att jag själv får se att hon är säkert död.

Reymond Vad är det här för galenskap, min syster? Du var alltid redligheten själv. Har din förlossnings svåra kval gått dig så djupt till sinnes att du blivit helt från vettet?

Gisela Vem är galen? Världen attackerar mig, och du tar dess parti! Är icke hela världen galen, och har du ej låtit dig manipuleras av den? Det är oss det gäller, vår familjs och Manfreds, och du ställer icke upp till dess försvar! Om du ej lyder mig och gör med Laura som jag ber, ser till att hon blir för all framtid helt oskadliggjord, så är du ej min broder, och då blir du själv min fiende. Det vet du väl att man ej blir ostraffat?

Reymond Syster, det som du begär av mig är högst betänkligt. Låt oss tänka över saken.

Gisela Det är ingenting att tänka på. Mitt barn här kräver hämnd på den där skenheliga flickan Laura, den där tvålfagra prinsessan Snövit, den där falska hycklerskan och hatiska sibyllan. Ge mig hennes hjärta bara, så att våra hjärtan sedan kan få arbeta i lugn och ro.

Reymond Det är förfärligt, det som du begär.

Gisela Det är ej mer än rimligt. Se det som en plikt, ett ansvar och ett vanligt jobb. Du har ju expedierat folk förut. Se bara till att det blir gjort.

Reymond Men vad skall Manfred säga?

Gisela Lämna den naiva toffelhjälten åt hans fru. Han skall så småningom få glömma att han hade någon dotter då han påminns om att han är gift för livet med en fru.

Reymond Min syster, inget gott kan komma ut av detta.

Gisela Gör din plikt, och tig om saken! Jag har här vår moders spegel, och i den kan jag se allt du gör. Om du förräder mig och landets son är du förlorad! Jag kan icke skona dig, om du förskonar min sons mördare!

Reymond (försöker) Men din son är ju inte död.

Gisela Ett mordförsök är värre än ett mord, och desto mer om det var mot ett barn!

Reymond Ja, ja, jag ger mig. Du skall få din vilja fram. Du ser mig ej igen förrän jag kommer med din dotters hjärta.

Gisela Det var bättre. Din resonlighet var alltid pålitlig. Nu känner jag igen dig, och var medveten om att jag litar på dig. Kvinnors lit belönas blott med flit, men den som ej uppfyller kvoten skrotas konsekvent och blir förskjuten intill döden.

Reymond Kom ej sedan blott och ångra dig.

Gisela Det vet du väl, att kvinnor kan ej känna någon ånger. De går fram och handlar men tar aldrig något steg tillbaka.

Reymond (resignerar) Min drottning och min syster. (*bugar sig och går*)

Gisela Han försöker slingra sig, men det skall ej fungera. Om han inte hjälper mig, så stälper han sig själv. Jag är en moder och har rätt att offra hela världen för min ende son om jag behagar.

Scen 2. I skogen.

Laura Berätta nu, morbror Reymond, varför du har fört mig så långt bort i skogen.

Reymond Kära flicka, mitt hjärta är tungt av sorg över att behöva berätta mitt uppdrag.

Laura Har det att göra med drottningens sjukdom?

Reymond Ja, det har det i högsta grad. Hon är mycket sjuk, prinsessa. Hon är så sjuk att hon har beordrat mig att döda er.

Laura O! Tänker ni göra det?

Reymond Naturligtvis inte, och därmed vet jag att jag själv riskerar livet. När min syster får för sig något är det omöjligt att få henne att ångra sig. Jag känner henne. Jag har tricksat mig ut ur hennes intriger förut, mest för att rädda henne själv från hennes vanvett, och nu måste du hjälpa mig. Du måste fly, prinsessa, för ditt liv och aldrig komma tillbaka förrän krisen är över.

Laura Men vart skall jag då fly?

Reymond En varelse som du blir väl omhändertagen vart du än kommer och vilka skurkar du än kommer i kontakt med. Du behöver knappast bekymra dig. Mera orolig är jag för kungen och min syster och vad detta skall leda till. Jag måste nämligen låta dem veta att du är död.

Laura Vad tänker du göra?

Reymond Min syster har bett mig leverera ditt utskurna hjärta åt henne. Jag tänker döda ett vildsvin och använda det hjärtat. Det kommer troligen att övertyga henne, och det blir landssorg, men kungen kommer jag att låta veta att du har klarat dig och bara kommit bort. Det kommer att hålla hoppet levande hos honom medan min syster kommer att triumfera av skadeglädje.

Laura Men varför har hon blivit så hatisk mot mig? Jag förstår ingenting.

Reymond Hon beskyller dig för sitt missfall.

Laura Gode Gud! Aldrig önskade jag något sådant!

Reymond Det vet vi alla utom hon. Men missfallet har gått henne på hjärnan, och jag fruktar konsekvenserna av hennes sjukdom. Därför är det bäst att du håller dig borta.

Laura Jag lyder dig, morbror. Du försöker göra något gott av något ont. Jag ska nog klara mig. Jag rider bort och försvinner. Säg till min far att hästen skenade med mig in i sjumilaskogen.

Reymond Lev väl, prinsessa, tills vi ses igen när allt det här är över!

Laura Jag skall alltid tänka på er alla. Ta hand om pappa. Farväl. (*rider bort*)

Reymond Jag hoppas jag gör rätt. Men jag har inget val. Jag försöker bara rädda så många liv som möjligt, även om det kanske kostar mig mitt eget.

Scen 3. I slottet.

Manfred Det gläder mig att se er på benen igen, min fru.

Gisela Jag har varit mycket sjuk, men äntligen känner jag att lusten att leva har återvänt.

Manfred Vi har gått igenom en mycket svår kris tillsammans.

Gisela Jag är tacksam för att ni ej var närvarande under min svåra förlossning. Det hade bara gjort situationen ännu värre.

Manfred Det vet Gud, att jag längtade till er sida varje ögonblick.

Gisela Jag förstår att Reymond rudit ut med Laura.

Manfred Ja, de längtade båda ut i skogen efter litet frisk luft och rörelsefrihet. Stämningen var för tryckt här hemma. Jag hade gärna följt med dem, men jag ville inte svika dig.

Gisela Du kan rida ut en annan dag med mig. (*Reymond in.*)

Manfred När man talar om trollen... Men vad är det, Reymond? Vad bebådar din dystra uppsyn?

Reymond Jag är verkligen mycket ledsen, men jag har förlorat prinsessan. Hennes häst satte av i sken rakt in i djupaste sjumilaskogen, och jag har sedan letat hela dagen tills det började skymma. Inte ett spår.

Gisela Det har hänt med väpnare och bångstyrigare hästar förut. De har alltid kommit tillbaka själva, även om det har tagit dagar ibland.

Reymond Det gläder mig att se min syster på benen. Är hon på bättringsvägen?

Gisela Ja, men hon behöver sin medicin. Har du skrinet med dig som jag beställde?

Reymond Jag har till punkt och pricka utfört ditt uppdrag och medför exakt vad du beställde.

Gisela Du räddar mitt liv, och jag kan leva vidare.

Manfred Vad är det för medicin? Har du ont fortfarande?

Gisela Det är bara ett medel att hindra mitt hjärta från att förblöda.

Manfred Jag förstår. I morgon finkammar vi skogen, Reymond. Vi har förlorat prinsessan för i natt, och jag skall vaka för henne och läsa över henne hela natten, men i morgon är en ny dag som skall återfinna henne.

Reymond Jag skall vara på alla sätt behjälplig.

Gisela Följ med mig på mitt rum, Reymond, så att vi får ta del av medicinens hemligheter gemensamt.

Reymond Jag kommer, syster. *(de går)*

Manfred Det har ännu aldrig hänt förut att Laura ridit bort sig. Vad är det som försiggår egentligen? Men Gisela tycks dock ha överlevt sin svåra kris. En son kan man förlora, om han ännu icke blivit född, men aldrig en fullvuxen dotter. Nå, vi får väl klarhet i mysteriet i morgon.

Scen 4. Drottningens kammare.

Gisela Ge mig skrinet!

Reymond Min syster, du är inte frisk.

Gisela Jag har aldrig varit friskare, men helt frisk blir jag ej förrän jag vet att hon är död.

Reymond Jag lovar dig att hon är död.

Gisela Skrinet! Skrinet!

Reymond (tar fram skrinet) Här har du.

Gisela (öppnar det och tar upp hjärtat) Du lyckades! Jag trodde nästan att du skulle smita ifrån jobbet, men nu ser jag att du varit mig lojal. Jag tackar dig, min bror, och du skall rikligen belönas. Se här, min gosse, *(går med hjärtat till det döda barnet i vaggan)* här får du en leksak. Pryd dig med den, krama den som mascot och som kramdjur, ty det är din döda systers eget hjärtegodta hjärta. Lev på det och knapra på det, så att du blir stor och stark.

Reymond Min syster....

Gisela Ja, jag vet vad du vill säga. Du har tråkat ut mig med predikningar förut. Men jag är frisk, jag lovar dig, och har ej nånsin varit friskare. Nu är jag nöjd, ty du har gjort din plikt, och du kan gå.

Reymond Jag lämnar dig allena med de kvava drömmar som tycks kväva dig till sömns i själens mörka natts förvridna drömvärld. *(går)*

Gisela Han talar dubbelt. Något är på tok. Jag måste rådfråga min spegel. *(öppnar spegeln)* Mor, har Reymond lurat oss?

spegeln Du lurar blott dig själv, min dotter, med dina förryckta fantasier. Givetvis har Reymond lurat dig. I stället för att ta prinsessans liv har han nu räddat det, och hjärtat som du prytt din son med är ett vildsvins hjärta.

Gisela Han har lurat mig! Sin egen syster! Det ska han få fan för! Inte ens min bror kan jag då mera lita på! Naturligtvis! Han är ju man! Man står allena som en

värnlös kvinna, alla män blott utnyttjar, förråder och förnedrar en, men jag skall ge igen! Min son, än skall vi hämnas på den hela omänskliga världen!

Scen 5. I skogen.

(Laura ligger i en glänta och sover.

Plötsligt faller ett nät över henne, och sju fredlösa störtar fram.)

1 En gisslan! En gisslan!
2 Vad tror du vi får för henne?
3 En fin ung dam! Minst tre hundra tusen! Hon hör till den härskande klassen!
4 Vad tror du hon är?
3 En baronessa eller grevinna minst.
Laura Vad tar ni mig för, eftersom ni infångar mig som ett annat djur?
5 Ett villebråd! Ett villebråd!
Laura Ni misstar er! Jag är en människa!
2 Vad tror ni vi kan få för henne? Hur många tusen dukater?
1 Det beror alldeles på vem hon är.
6 Fagra jungfru, vad tusan gör ni så långt hemifrån?
Laura Men vilka är ni, som har infångat mig som en annan björn?
5 Vi är fredlösa, fördömda och förglömda av samhället.
Laura Jag har alltså fastnat i skurkars nät?
4 Var bara lugn. Du skall behandlas som den hertiginna du är, tills vi får ut en lämplig lösensumma för ditt skinn.
Laura Tyvärr måste jag då göra er besvikna, ty jag är visserligen kung Manfreds egen enda dotter, men jag är redan förklarad död.
1 Den legendariska prinsessan Snövit!
2 Kung Manfreds egen dotter! Vilken sensation!
3 Vår lycka är nu gjord!
4 Vänta litet. Vad menar du, flicka? Är du förklarad död?
Laura Jag fördes ut i skogen på min styvmor drottningens order, som krävde mitt liv som betalning för hennes missfall.
4 Den elaka drottningen.
6 Vi känner henne.
5 Hon har inget mänskovärde, då hon tillerkänner ingen något mänskovärde.
2 Vi har allt det gemensamt, att ett pris är satt på våra huvuden av henne.
4 Och hon är din styvmor?
1 Det måste stämma, ty hon är lik sin legendariska mor den goda drottning Margherita.
2 Som elaka tungor förmäler att förgiftades till döds då hon skulle föda.
6 Men livet överlevde ondskan, och resultatet ser vi här.
4 Men hon är fredlös liksom vi, då hennes styvmor drottningen försökt mörda henne. Endast därför är hon här.
5 Vi kan inte få något pris för henne.
3 Hon blir oss bara en belastning.
Laura Inte alls! Min far vet att jag lever. Det är bara drottningen som vill min död. Jag blev tillsagd att hålla mig dold tills drottningens elaka humör har gått över.
6 En sådan ondskan går aldrig över.
Laura Låt mig tjäna er och hjälpa er, då ni så uppenbarligen hör till vårt rikets mest förfördelade och orättvist behandlade satar.

4   Hon står på vår sida mot regeringen.

3   Ja, hon är en av oss.

1 (*befriar henne*) Min syster, känn dig fri, och känn dig som en av oss och helgad av vårt fredlösa broderskap så länge du behagar.

Laura   Käre broder, du gör mig i så fall den äran, och jag känner att jag kan lita på er.

2   Var välkommen ut i friheten, syster, såsom en av oss i fredlöshet men frihet för så länge som du behagar.

Laura   Ni är större gentlemän än någon knös vid hovet.

1   Säg bara uppriktigt oss hela sanningen. Betraktar drottningen dig som död, eller är du bara förföljd och efterlyst?

Laura   Hennes bror, greve Reymond, lovade att övertyga henne om min död medan min far samtidigt skulle få veta att jag kanske ännu levde.

1 (*ser på de andra*) Den greven lever farligt och är kanske död. Han räddade ditt liv och offerar kanske därvid sitt eget.

Laura   Ett sådant offer var jag icke värd.

2   Var lugn, min syster. Vi skall se efter dig och ta hand om dig, och så länge du är hos oss skall du ingenting ha att frukta. Det kan vi garantera.

Laura   Jag känner mig långt tryggare i era händer än vid min faders hov.

5   Din styvmor är en häxa som blott förstör allas liv utom sitt eget.

Laura   Ack, min far har gett henne sin kärlek och det för hela livet.

2   Du har tydligen ett familjeproblem.

1   Var inte orolig. Kom med oss hem nu. Du ska nog bli hemmastadd i de fredlösas fristad.

Laura   Jag tackar er, mina kära vänner, på förhand för er gästvänskap.

3   Vad gör man inte för en förfördelad jungfru?

4   Ljuva flicka, känn dig hemma i anonymitetens frihet.
(*de går ut med henne.*)

Akt IV scen 1.

Manfred   Ovissheten är ett dödens väntrum fasaväckande i trånghet. Ingen kan stå ut i längden med en sådan långsamt mördande tortyr. I veckor har vi letat utan något spår, och varje dag blir situationen mera outhärdlig. Enda halmstrået i denna malström är min hustru Gisela, som lugnt med klokhets ger mig tröst och ledning. Utan hennes mediciner skulle jag förgås i min förtvivlan. Men vem har vi här? Den unge Hans! Välkommen, Hans.

Hans   Jag finner slottet övergivet och i sorg. Har alla givit upp? Är livet här på väg att upphöra fungera?

Manfred   Käre Hans, vi letar alltjämt varje dag i skogen efter Laura. Varje dag försvinner mera folk för oss, ty den sjumilaskogen är ett okänt territorium där de fredlösa regerar. Vi har aldrig kunnat tämja den provinsen. Livet slocknar mer och mer för oss med hoppet och i synnerhet för mig. Jag är uppriktigt ledsen. (*brister ut i gråt mot Hans skuldra. Drottningen gör sig synbar.*)

Hans   Så, min konung, ej det passar sig för er att gråta. Vi får ej ge upp och släppa livet från oss. Jag ska börja leta själv och uppge mig som fredlös för att komma i kontakt med de banditer som huserar där.

Gisela   Gå ut och böla, Manfred, för dig själv i enrum. Hans har rätt. Vi får ej synas vara svaga. Låt mig språka lite grann med Hans privat. Jag kanske kan ge honom några tips inför hans modiga behjärtansvärda företag.

Manfred Jag går ur vägen för er för att gråta. Jag har inget mer att göra än att ge mig hän åt min otröstliga melankoli. (*går*)

Gisela (efter honom) Jag kommer efter dig och ger dig sedan medicinen.

Hans Vad är det för medicin ni ger mot vad?

Gisela En drog som hjälper mot melankoli. Men det har ingenting med vår affär att göra. Manfred vet ej säkert att vår Laura lever, men jag vet det säkert. Vad jag inte vet är var. Jag ville därför hjälpa dig att taga reda på det.

Hans Hur?

Gisela Med goda råd och instruktioner. Jag skall ge dig rätt förklädnad, så att du rätt smälter in bland de laglösas skara utan att du väcker anstöt eller misstro. Kom tillbaka till mig sedan och avlägg rapport direkt för mig.

Hans Skall jag ej bara hämta hem vår Laura?

Gisela Risken är att hennes nya vänner ej vill låta henne gå. De kanske vill ha lösen eller något annat. Vi behöver en förhandlare.

Hans Då är jag rätt person.

Gisela Naturligtvis är du den rätta. Kom nu med mig, så skall vi ge dig en passande förklädnad. (*de går*)

Scen 2. I skogen.

Hans I denna skog kan ingen rida. Alla vägar leder ju åt helvete, och faller man inte i en vildsvinsgrop får man en trädgren i skallen. Hur kan någon leva här? (*Ett nät faller över honom.*)

5 Ett villebråd! Ett villebråd! (*De fredlösa stormar in.*)

2 Nej, bara en enkel skälm.

3 Vad tusan gör du i vår skog?

1 Fråga först vem han är.

4 Spelar det någon roll? Det ser ju vem som helst att han är ingen särskild.

Hans Jag tackar försynen att jag har hamnat i mänskliga fångstnät hellre än i någon lömsk fallgrop! Vilka är ni?

2 Fredlösa, ser du väl.

1 Vi fångar vad som helst men får i regel ingen lösen för vår gisslan, då världen glömmer dem som den glömt oss.

Hans Är jag då er fånge?

3 Det kan du lita på!

4 Skyll dig själv som red åt fanders i vår skog!

3 Vad tusan gör du här? Hade du något ärende hit i våra garn?

Hans Jag letar efter prinsessan Laura, som försvann hitåt för en tid sedan.

1 Hon är glömd av världen, och det ska du också bli.

Hans Alltså vet ni något om henne.

2 Han vill tydligen träffa henne.

4 Det ska han få, så får han så han tiger.

5 Vi drar hem med honom!

6 Hem till hålan i vår grotta!

1 Du anar inte vem du kommer att få träffa där.

Hans Har ni tagit Laura som er gisslan?

2 Bättre upp. Hon är vår anförare.

Hans Då måste jag ha kommit fel.

3 Inte alls. Du kunde inte ha kommit rättare.

4   Nog tjtatat nu! Dra med honom hem!
(*De har befriat honom ur nätet men bundit hans händer framtill och drar nu med sig honom ut.*)

Scen 3. Rövarlägret.

1   Snövit! Vi är hemma!
Hans   Kallar ni henne snövit?
2   Varför inte? Det är väl bättre än Sotsvart.
Hans   Men varför vit? Hon är ju mörkhårig?
3   Just därför. Hon är ju sotsvart ända in i själen, så vi kallar henne Snövit av ren ironi.
Laura (*framträder som genuin rövarflicka*) Vad har ni nu fört med er hem för villebråd?
4   En lustig Pellejöns. Han blir bra som dansande björn.
Laura   Men det är ju Hans!
Hans   Laura! Att jag skulle få se dig sådan! Är det frivilligt, eller har du blivit tvingad?
Laura   Är du chockerad?
5   Han är chockerad. Vad trodde han att han skulle finna här hos oss? En nunna?
Hans   Ja, jag är chockerad. Säg att du inte valt denna skepnad frivilligt, Laura.
Laura   Säg att min styvmor inte jagade ut mig i skogen frivilligt och bevisa det, och jag skall åter bli mitt gamla jag.
Hans   Din styvmor! Men det är ju hon som har sänt mig!
Laura   Varför? För att döda mig?
Hans   Nej, för att jag skulle föra hem dig.
Laura   Så att hon kan döda mig? Har du också fallit för hennes falska charm som hela hovet?
Hans   Laura, det här är en maskerad. Demaskera dig och bli åter dig själv.
Laura   Jag är mig själv, och jag är fri.
Hans   Fri bland dessa rövare och banditer?
Laura   De behandlar mig med respekt, vilket min styvmor aldrig gjorde. Jag frös alltid hemma. Dessa män håller mig varm.
Hans   Laura! Säg inte att du har fallit för dem! (*stor munterhet bland de fredlösa*)
1   Han tror på hennes oskuld!
2   Han ville väl ha den själv och känner sig snuvad på konfekten!
3   Ledsen, broder, men du kommer för sent.
4   Du skulle ha passat på medan du hade tillfället.
5   Frukten är nu plockad och hade bara ruttnat utan oss.
6   Laura trivdes inte med jungfruburen, så vi släppte ut henne.
Hans   Laura! Säg att det inte är sant!
Laura   Vad vill du, Hans? Vad gör du här?
Hans   Jag vill återföra dig till dina föräldrar och ett anständigt liv! Har du glömt att jag är din fästman?
Laura   Är du så naiv, Hans, att du inte fattar att min mor är sinnessjuk och bara vill dra alla med sig ner i sitt sjuka fördärv? Du är förtrollad av henne liksom min far var.
Hans   Hur kan hon vilja dig illa när hon vill ha dig tillbaka?
Laura   Därför att hon vet att hon har misslyckats med att mörda mig!
Hans   Varför skulle hon ha velat mörda dig och hur?

Laura Hon skickade ut mig i skogen med sin bror för att han skulle skära hjärtat ur mig! Men han var anständig och skonade mig. Bara därför lever jag. Han gav henne ett vildgaltshjärta i stället, men tydligen gick hon inte på den lätte, eller också har hon spioner här.

Hans Hon vet inte var du är. Alla dessa dina vänner är oskyldiga. Bara jag vet det nu.

Laura Och tänker du berätta det för henne?

Hans Nej, jag tänker inte bereda henne den tillfredsställelsen att du har funnit dig till rätta här som gangsterbrud. Jag ber dig fortfarande att komma tillbaka. Om hon är sjuk så går hennes sjukdom över.

Laura Du känner inte kvinnorna, Hans. Hon fick ett missfall, och det kan aldrig botas.

Hans Betyder det att du stannar här?

Laura Ja, åtminstone tills hon är botad eller död.

Hans Du är grymmare än din styvmor.

Laura Nej, men hon har gett mig lektioner.

Hans Jag har tydligen ingenting här att göra. Det är lika bra jag återvänder.

1 Ja, stick tillbaka till din nattklubb, din hallick, och berätta för din maffia att vår syster är befriad från era klor.

2 Stick hem till din matmor och gråt i hennes kjortlar.

Laura Nej, gossar, håna honom inte för hans oskuld.

3 Låt honom vara i fred. Han kan ju gå sönder.

4 Skona hans bräckliga oskuld.

Laura Du är fri, Hans. Gå din väg och låt mig stanna här.

Hans Bland dessa grovhuggare till parasiter?

5 Nej, bland dessa heliga bröder som gör rätt för sig och respekterar sin heliga syster.

Hans Jag önskar att jag aldrig hade kommit hit.

Laura Det önskar jag också för din del, ty du har kommit fel.

Hans Jag ber om ursäkt för att jag misstog mig på person.

Laura Du misstog dig inte på mig, men du känner inte dig själv.

6 Stick iväg och kom inte tillbaka. Och säg till din drottning att lämna oss och hennes dotter i fred.

Hans Jag skall framföra ert budskap. (*går*)

4 Hittar han?

1 Han valde själv att lämna oss. Nu har han bara att skylla sig själv.

Laura Han klarar sig, och han kommer tillbaka.

3 Utan din styvmor i så fall, hoppas jag.

Laura Hon är den enda vi behöver frukta. Så länge hon lever går ingen säker. Kom nu. Jag har gjort kvällsmat åt er alla.

(*De går in till sig med henne.*)

Scen 4.

Gisela Vad sade hon?

Hans Hon tycktes trivas där.

Gisela Bland dessa missdådare och fredlösa banditer? Det är nästan för bra för att vara sant.

Hans Hon sade att hon trivdes bättre där bland vänner som respekterar henne än här bland hovet där hon kände sig förföljd.

Gisela Hörde du det, Manfred? Hon har övergett oss då hon kände sig förföljd här.

Manfred Då lever hon åtminstone.

Gisela Ja, i vanära och synd.

Manfred Säg inte så, Gisela. Är inte mitt hjärta nog krossat redan?

Gisela Det är dags att du inser sanningen om din dotter. Hon trivs bättre som sköka bland banditer än som slyna hos sina föräldrar. Jag tackar dig, Hans, för din sanningsenliga rapport. Nu vet vi åtminstone var hon är.

Hans Tänker ni besöka henne?

Gisela Nej, gudbevars, men jag tänker nog skicka någon till henne. Vi måste ju bevaka hennes intressen och se till att hon är beskyddad, eller hur, Manfred?

Manfred Vad helst du vill, Gisela.

Gisela Har du tagit din medicin idag?

Manfred Ja, det har jag.

Gisela Du vet ju, att du inte får bli upprörd, så det är bäst du tar en dubbel dos idag.

Manfred Vad helst du säger, Gisela.

Gisela (till Hans) Det är tur för landet att det har en sådan lydlig konung.

Hans Han verkar bli lydig ända in i döden.

Gisela Just därför skall vi hålla honom levande så länge som möjligt. Just sådana kungar behövs här i världen. Laura var för självsvåldig och initiativrik. Därför passade hon ej som prinsessa.

Hans Jag är fortfarande hennes fästman, och jag älskar henne.

Gisela Det tackar vi för, ädle Hans. Vi ska nog en dag lyckas rädda henne från undergången. Hennes fall har bara börjat, men så länge det fortgår kan hon ännu räddas från den slutgiltiga vanäran och undergången, som så länge de får fortsätta är hela familjens och hela landets.

Manfred Sluta, Gisela.

Gisela Gå ut och ta din medicin.

Manfred Jag lyder dig, Gisela. (*går*)

Hans Han verkar något gaggig.

Gisela Något? Han är helt senil. Hans dotters olycka har gått honom på nerverna. Det är inte så konstigt, så djupt som hon har fallit.

Hans Hon är alltjämt min fästmö.

Gisela Ja, försvara henne bara, Hans, mot hela världen, ty hela världen anklagar hennes trolöshet. Hon behöver försvarare.

Hans Det är bäst att jag går. (*går*)

Gisela Ja, gå, Hans, och lipa med din konung, ty det är det enda ni män duger till. Finns det då ingen riktig karl kvar i landet? Nej, det gör det inte, ty jag har avverkat dem alla. De är alla värdelösa. Det är bara jag och min son som skall klara oss och överleva i denna värld där alla bara vill oss illa.

Akt V scen 1. Rövarlägret.

1 Vad du än gör, Laura, så släpp inte in någon i lägret. Vi vet att landets regerings högsta ambition är att få dig röjd ur vägen med vilka medel som helst.

Laura Var inte oroliga. Ni har ju lärt mig ta vara på mig själv.

2 Men vi är rädda om dig, Snövit. Just för att du är hotad till livet måste vi desto mera skydda dig.

Laura Ingen vågar sig hit utom ni. I denna fria natur måste varje regerings utsända bara trassla in sig. Ett sjukt sinne tål inte den friska naturen, och inget sinne är sjukare än landets härskande drottning. Hon kommer aldrig hit, och jag har ingen annan att frukta.

3 Hon kan skicka någon.

Laura Inte ens hennes bror förmådde döda mig. Vill hon göra det får hon göra det ensam.

4 Vi borde inte lämna dig ensam.

Laura Det är bara att komma tillbaka om ni blir för oroliga.

5 Det gör vi i så fall.

6 Jag känner alltid på mig om något händer.

Laura Rid iväg nu och kom tillbaka med rikliga fångster, så att vi alla får oss ett skrovsmål i kväll.

2 Adjö, Snövit. Det lovar vi. (*Grabbarna går.*)

Laura Vad är de oroliga för? Hit kommer ju ingen, och Hans har aldrig kommit tillbaka. Jag är lycklig här i min exil trots allt och har mindre för var dag att frukta. Det enda jag fruktar är utvecklingen på slottet och vad de gör med min far. Hur länge skall jag stå ut med den ovissheten?

Manfred (*kommer fram*) *Laura!*

Laura (*störtar sig spontant i hans famn. Även Hans kommer fram.*)

Manfred Hans visade vägen. Vi är så oroliga för dig. När kommer du hem, *Laura*?

Laura När Gisela bett mig om ursäkt och förlåtelse och uppriktigt visar sig ångerfull. Före det kan jag omöjligt tro på henne mera.

Manfred Du anar inte vad vi saknar dig. Ingenting är sig likt efter att du försvann i skogen.

Laura Reymond förde mig ut i skogen i avsikt att döda mig, far, på drottningens befallning!

Manfred Det måste du ha fått om bakfoten. Du lever ju, och Reymond försökte aldrig döda dig.

Laura Nej, han räddade mitt liv i stället.

Manfred Och han är Giselas egen broder. Varför skulle då Gisela vilja dig något ont? Det var nog bara ett missförstånd. Kom tillbaka, mitt barn, och gläd din gamle åldrande far, som bara gråter annars.

Hans Vi behöver dig, *Laura*. Landet klarar sig inte utan din friska fläkt, och hovet kvävs av instängdhet och storknar i sin egen dysterhet utan dig.

Laura Jag tror er, men jag tror ej drottningen. Hon har inte tagit tillbaka något.

Manfred Slottsträdgården prunkar som allra vackrast nu, dess päron glänser gyllene av saftig fyllighet, och dess äpplen har aldrig varit rödare. Jag tog med mig ett äpple åt dig så att du skulle få känna smaken av hemmet när den är som ljuvast och färskast. Även körsbären blir ovanligt goda i år, och bigarråerna lovar bli kronan på skörden.

Laura Tog du med dig ett äpple? Särskilt för mig?

Manfred Här är det. Särskilt handplockat för dig.

Laura O far, du visste att ingenting kunde ha glatt mig mera! De äppelträden vårdade jag särskilt och beskar jag och ympade jag själv, så som mor hade brukat göra. (*tar emot äpplet*) Det är knappt jag vågar smaka det av renaste andakt och fröjd.

Manfred Mumsa på det i lugn och ro och tänk på oss när du äter det och på att vi ständigt tänker på dig natt och dag.

Laura Jag skall tänka på er och minnas er. Men framför till Gisela att jag väntar på hennes ånger.

Hans Vi ska nog få henne att tänka väl om dig igen. Det är bara en tidsfråga.
 Laura Det tror jag gärna, men hur lång är den tiden?
 Manfred Överkomlig. Vi skall bida den med tålamod och vara säkra på att den når sitt mål.
 Hans Vi måste återvända, Manfred. Skymningen börjar tidigt här i skogen.
 Manfred Kom, min vän. Låt oss gå. Min dotter, än en kram. *(omfamnar henne)*
 Även jag har åldrats och blivit sjuk. Dröj ej kvar för länge.
 Laura Vi skall alla arbeta för en lösning, far.
 Hans Jag också. *(omfamnar henne)* Vi skall vänta på dig natt och dag.
 Laura Allt beror på drottningen. *(de går. Hon vinkar efter dem.)*
(sedan de gått) Ljuva hemträdgårds dofter! Min moders egna äppelträd! Tänk att de ännu bär så praktfull frukt! *(tar fram äpplet och synar det)* Jag kan ej bärga mig. Jag vill ha det ensam. Det är ju bara jag som vet vad det är för ett äpple. Min moders trädgård, ge mig kraft att besegra och tämja min styvmors ondska! *(biter i äpplet och faller tillbaka till synes död)*
(Efter en stund kommer grabbarna.)
 1 Du oroar dig förgäves, bror. Vi lämnade ju henne nyss. Hon är ju på sin vakt.
 6 Jag vet att någon fara hotar henne.
 3 Falskt alarm. Det märker vi när vi kommer fram.
(De kommer fram ur buskarna, ser genast Laura ligga död och störtar fram till henne.)
 6 Jag visste det! De har lyckats döda henne!
 2 Där ligger ett avbitet äpple.
 1 Ett ovanligt rött och präktigt äpple. Drottningen har överlistat henne.
 3 Hon är död! Hon är död!
 4 Varför stannade vi inte hemma!
 1 Försök med konstgjord andning.
 3 Det hjälper inte! Hon är helt stel, och ögonen är glasartade!
 5 Stäng dem då för Guds skull!
 4 Blanda inte in Gud i det här. Detta är för gudlöst.
 2 Vem besökte henne och varför? Hon kan knappast ha tagit emot ett äpple av drottningen själv.
 6 Den satmaran måste ha skickat det med någon som inte visste bättre.
 4 Troligen den där drängen Hans.
 3 Ack, hon är död! Hon är död!
 1 Lugna dig, bror. Vi är alla lika otröstliga. *(tar av sig mössan.)*
(Alla tar av sig sina mössor. Så börjar de alla snyfta tillsammans.)
 2 Vi är som sju änklingar. Vi skall lägga henne i en glaskista och låta hela skogen och hela världen få skåda hennes skönhet en sista gång i en tyst protestaktion mot de makthavandes grymhet.
 4 Vi är skyldiga henne den vackraste kistan i världen.
 3 Ack, det är för orättvist!
(7 börjar gråta hejdlöst, vilket väcker de andras uppmärksamhet.)
 5 Hör! Han gråter!
 6 Han har aldrig haft röst förut.
 2 Du kan ju gråta, Toker!
 7 Om jag kan!
 alla Han kan tala!
 1 Varför har du inte sagt något förut?
 7 Jag hade ingen anledning förrän nu! *(bölar)*
 4 Han talar för oss alla.

1 Ja, nu börjar vårt livs största arbete, det stora sorgearbetet. Och det kommer att pågå länge.

(De samlas och sörjer tillsammans.)

Scen 2. Drottningens kammare.

Gisela Kan jag tro på en sådan framgång? De gav henne äpplet, och hon tog emot det. Knappast kan hon ha motstått en frukt från sin egen riktiga moders trädgård. Listen måste ha lyckats. Ändå bävar jag inför att rådfråga spegeln. *(öppnar spegeln)*

spegeln Var lugn, Gisela. Du har segrat och kan nu göra vad du vill. Laura ligger stel och paralyserad i sin kista, och hela världen sörjer henne utom du. Du är ensam nu om din skönhet, om din makt och om Manfred.

Gisela (stänger spegeln) Jag visste det! Min son och jag skall ännu triumfera! Hans mörderska är död, och nu skall hela världen tillbedja min son som framtidens evige regent! *(tar upp barnaliket ur vaggan)* Madonnan med barnet är jag med min son, och vi skall regera världen i evighet med vår magi och vår kult! Triumfera, Caesar, ty den sista som ville din död är död! Kvinnans list är oövervinnelig, och den härskar i evighet! Nu kan festen börja!

Reymond (inträder) Det går ett rykte i slottet att Laura blivit rövarbrud och anförare åt ett vilt rövarband ute i norra skogen. Är det du som sprider sådana rykten?

Gisela Tack för att du kom in utan att knacka. Du kom som på beställning. Men det är inget rykte, Reymond. Det är sanningen. Hon har blivit laglös hora åt ett gäng ligister och det tack vare dig, som inte mördade henne som du skulle. Hon har dig att tacka för sitt nya liv som prostituerad åt ett gäng kvalificerade hallickar.

Reymond Vad är det du säger?

Gisela Att du själv gav henne en ny karriär och att hon var fullkomligt nöjd med den tills hennes egen far kom hem på besök och räckte henne sanningens äpple från hennes egen trädgård, vilket hon tålde så illa att hon kreverade. Hon ligger nu på lit de parade ute i skogen var alla dess vilda rövare kan skärskåda henne närmare.

Reymond Vad är det för amsagor du drar? Är du nipprig?

Gisela Nej, jag håller mig faktiskt strikt till sanningen. Din gullviva är död, Reymond, fastän du förrådde mig med att försöka rädda hennes liv. Jag vet hur ett svinhjärta ser ut och kan skilja det från ett människohjärta även fast det hjärtat skulle ha varit en snövit suggas.

Reymond Vad är det som har farit i dig?

Gisela Hämnadens ljuva ande, Reymond! Uppgörelsernas tid står för dörren. *(visslar. Maskerade hårt beväpnade väktare inträder plötsligt.)* Fängsla honom! Släng honom ner i källarhålorna med munlås och dubbla hand- och fotbojor! Kedja honom fast vid väggen och låt honom försmäcka där bland råttorna och fukten tills jag kommer på vad jag ska göra med den eländige förrådaren. Bort med honom! Och skicka sedan den sprätten Hans upp till mig.

en maskerad väktare Ja, frun. *(de maskerade väktarna för ut Reymond)*

Reymond Hon är galen! Hon är galen!

Gisela Håll käften, Reymond, ty du är redan död! Nej, jag är inte galen! Jag har aldrig tänkt klarare i mitt liv! Äntligen skall jag få triumfera med min son över allt unket vett i denna förgängliga världen, som bara lever på sitt eget ovet!

Hans (inträder) Ni kallade på mig, härskarinna.

Gisela Jag förstår att du träffade Laura med Manfred där ute.

Hans Ja, på er egen inrådan tog jag med mig Manfred ut till henne så att hon skulle övertalas att komma hem.

Gisela Mådde hon väl?

Hans Alltför väl. Hon trivdes med sin tillvaro.

Gisela Som skurkhora?

Hans Det såg inte bättre ut.

Gisela Hur tog Manfred det?

Hans Hårt.

Gisela Han kan behöva dubbel dosering efter den pärsen. Det är inte alla dagar en så känslig far tvingas konfrontera sin egen enda dotter som nybliven proffshora. Men han gav henne äpplet?

Hans Det var en god idé av er att locka henne med en frukt från sin egen trädgård.

Gisela Ni såg henne inte äta det?

Hans Nej. Hon gömde det.

Gisela (för sig själv) Då kanske hon fortfarande lever trots allt.

Hans Vad sa ni?

Gisela Ingenting.

Hans Det var väl ej med någon argan list ni gav henne äpplet?

Gisela Och om så var? (går emot honom och lägger armarna på hans axlar) Hans, du är ju intelligent och lärd. Du om någon borde ju veta vad som är bäst för dig själv. Manfred börjar bli gaggig och slö. Han behöver snart avlösning.

Hans Vad menar ni?

Gisela Vem är vackrare? Jag eller Laura?

Hans Laura är så ung och omogen ännu. Ni är mognare och farligare.

Gisela Attraherar jag er?

Hans Ni är i princip oemotståndlig och har så alltid varit.

Gisela Jag tänkte väl jag kunde lita på er. Var förståndig, Hans, och spela dina kort rätt, ty du har dem ännu alla på handen. Min bror Reymond sitter fjättrad i källaren för högförräderi för att han skonade Lauras liv, bara så att du vet, Hans. Manfred har överlåtit all landets makt åt mig, då han numera bara bryr sig om sina droger. Så stick inte upp, om livet är dig kärt.

Hans Det är hårda bud, min drottning.

Gisela Jag hoppas du lyder dem, ty det finns inga andra. När du går, så skicka den där misslyckade olyckan Manfred in till mig. Han behöver påfyllning. Han får ju aldrig mer bli nykter.

Manfred Jag är redan här, min älskade.

Gisela Du kommer punktligt som vid en kronometrisk utfordring. Se på honom, Hans. Denne var en gång kung och en härlig sådan. Vad är han nu? Ett missbrukarvrak på väg att bli ett degigt kadaver. Har du abstinens, kung Manfred?

Manfred Inte ännu.

Gisela Men du får det, var så säker, om jag inte räddar dig undan den svarta marans outhärdliga lömskhet, eller hur, Manfred?

Manfred Vad du än säger, älskade.

Gisela Är han inte patetisk?

Hans Varför har ni gjort honom sådan?

Gisela Han var oduglig från början. Han kunde ju inte ens ge mig barn. Han kunde bara ge mig missfall. Därför roar det mig att förnedra honom så långt det bara går. Helst ser jag honom för evigt i sin depraverade självdestruktivitets utförsbacke, källan till mitt livs ousinliga skadeglädje. Bara Lauras död kan glädja mig mera. Hon är död, Manfred.

Manfred Det får hon inte vara!

Gisela Du dödade henne själv. Du gav henne själv det förgiftade äpplet, som du hade plockat själv. Ingen är skyldig till din egen enda dotters död utom du själv, Manfred.

Manfred (till Hans, hjälplöst) Vad är det hon säger?

Hans Det vet hon inte själv. Hon bara rasar. Hon påstår att Laura är död, men det tror jag inte. Jag ska själv återvända dit och ta reda på saken och förvissa mig om att hon lever.

Manfred Hon var aldrig mera levande än när vi lämnade henne, eller hur, Hans? Så härlig hon var i sin lössläppta frihet med utslaget hår och triumferande hårdhet som en riktig rövarbrud....

Gisela Men du gav väl henne äpplet?

Manfred Ja, jag gav henne ett äpple....

Gisela Det äpplet var förgiftat, Manfred, dödligt förgiftat och det av mig själv! Jag visste att hon inte skulle motstå en frukt från sin egen trädgård! Det räcker med att hon sväljer en enda bit, och hon är paralyserad för resten av livet! Hon dör inte, men hon lever inte heller utan hör och ser allt men utan att kunna ens blinka med ett ögonlock! Hon är totalparalyserad och förvandlad till en staty som ändå måste leva! Det hjälper inte ens om du begraver henne!

Manfred Jag såg henne aldrig äta av äpplet. Gjorde du, Hans?

Hans Nej. Hon gömde det och lade det undan. Hon kanske sparar det.

Gisela Hon åt av det! Jag vet det!

Hans Lika säkert som du vet att din son lever, fast du just omnämnde ditt missfall?

Gisela Ja, precis lika säkert! Min son lever fastän den där narren där gav mig ett missfall! Jag och min son lever för att komma den oduglige Manfreds missfall på skam!

Hans Så missfallet var Manfreds och inte ditt?

Gisela Ja, för han var ju fadern!

Hans Jag trodde det var modern som födde det. En fader bara sår och planterar. Det är moderns ansvar att säden växer och artar sig väl.

Gisela Ut med er! Akta dig, Hans! Jag har varnat dig! Rid ut till skogen och ta reda på om Snövit lever, men Gud nåde dig om du kommer tillbaka och berättar att hon lever! Då är både du och Manfred dödens!

Manfred Det tycks vi vara i alla fall.

Hans Jag skall ta reda på sanningen, drottning.

Gisela Gör det, fastän jag redan vet om den! Ut med er!

Manfred Hur var det med min medicin?

Gisela Du får den senare när jag känner för det! Red dig med din abstinens så länge!

Manfred Det är inte så mycket hon själv som är grym utan bara hennes nyckfullhet och obeständighet.

Hans Du skulle kunna förlåta djävulen, Manfred, för att han våldtar din dotter.

Manfred Det har han redan gjort.

Gisela Ut med er! (*kör ut dem*)

Deras dumheter ger mig bara ovisshet. Jag måste få säkerhet. (*öppnar spegeln*)

Hur är det, mor? Lever min ohängda styvdotter?

spegeln Har jag någonsin ljugit?

Gisela Nej.

spegeln Det gör jag ej heller nu.

Gisela Men vad säger du då?

spegeln Jag är din spegelbild, och jag säger det samma som du själv. Hon lever men är ändå död. Hon är paralyserad och kan inte röra ett ögonlock. Även om de begraver henne kommer hon att fortsätta leva, som en stel staty som ändå har ett levande hjärta i kroppen. Du kan inte döda henne. Men du har för tillfället oskadliggjort henne.

Gisela Vad menar du med 'för tillfället'?

spegeln Bara vad jag säger.

Gisela Kan hon då bli levande igen?

spegeln Det vet du mycket väl.

Gisela Du gör mig galen!

spegeln Nej, Gisela, du var galen från början.

Gisela Säg inte om det där!

spegeln Jag bara upprepar dina egna tankar. Allt vad du ser i din egen spegel är bara du själv, fastän du fick mig av din mor.

Gisela Det är nog. Jag skall ej slå sönder dig ännu.

(tillsluter spegeln) Vem kan bli klok på ett sådant orakel? Vem kan bli klok på sina egna tankar? Åtminstone inte jag. *(kastar sig på sängen)*

Scen 3. En öppen plats i skogen. Laura i glaskista.
De sju rövarena sörjande runt omkring. Även andra kommer och går,
skakar på sina huvuden och torkar en tår.

en gubbe Så ung och så vacker.

hans gumma Och redan så död.

gubben Något är ruttet i regeringen.

gumman Nej, min gubbe, allt är ruttet i regeringen.

(lägger sin hand vid kistan och går med gubben. Hans kommer in.)

Hans Då är det alltså sant.

1 Du är oskyldig.

2 Vi tror det var drottningen som förgiftade henne.

Hans Ja, det var det. Hon hade förgiftat äpplet. Manfred visste ingenting därom.

3 Det var som vi trodde. *(rövarena nickar samstämmande inbördes)*

Hans Är hon hopplöst död?

4 Vi har försökt allt. Ingenting hjälper.

Hans Kanske om vi öppnar locket och jag får kyssa henne?

5 Tror du inte vi har försökt?

Hans Alla?

6 Ja. Alla.

7 (bölar)

Hans Jag förstår. Låt mig ändå försöka.

4 Visst. Vi har försökt allt utom det.

(De öppnar locket. Hans lyfter Laura försiktigt och kysser henne. Ingenting händer.)

Hans Ändå lever hon. Jag vet att du känner detta, Laura. Kanske det kan trösta dig att jag tror att vi vet att du känner vår omsorg, vår kärlek, våra kyssar och rentav våra tankar. Kanske rentav du kan se hur vi älskar dig. Jag skall ännu hämta hit din far. Det blir den yttersta instansen. Om inte en god fader kan återkalla sin enda dotter från dödens gränsland så kan ingen det. Ack, du var aldrig så vacker i livet som du har blivit i den yttersta prövningens avgrund. Du är blek och vit och

kall men ändå så vacker att din skönhet är mera levande än din kroppshydd. Vi vägrar att tro att du är död, Laura, så länge vi själva lever.

1   Ändå är hon död. En läkare har konstaterat det.

2   Men hämta hit hennes far ändå. Han kanske kan utföra mirakel.

3   Hon kan ju trots allt fortfarande bara vara skendöd.

Hans   En sista kyss. (*kysser henne. Ingenting händer. Han lägger henne tillbaka i kistan.*) Dina läppar blir kallare för varje kyss. Så tragisk var aldrig en levande kärlek.

5   Den som väcker henne till liv får henne.

6   Det är inte mer än rättvist.

4   Och om ingen väcker henne till liv?

7   (*bölar*)

1   Då har vi bara alla att gråta för resten av våra liv.

Hans   Konungens tårar blir i så fall de ymnigaste. Kanske de kan skölja bort isen ur hennes ögon och som hennes hjärta blivit infrys i.

2   Han är vårt sista hopp.

Hans   Jag kommer med honom nästa gång. Farväl, bröder. (*går*)

3   Vad gör vi under tiden?

4   Fortsätter att gråta och sörja.

5   Ja, vad annat kan vi göra?

6   Revolution!

2   Inte så länge det finns hopp.

1   Revolutionen som störtar snödrotsningen kommer vare sig vi vill eller inte, men det är viktigare för oss att koncentrera oss på hoppet om vår egen unga rövardrottnings liv.

7   (*bölar*)

4   Toker talar för oss alla.

de andra   Ja.

(*De fortsätter att sörja.*)

Scen 4.

Gisela   Jag vägrar tro att hon är död. Du bara bluffar.

Hans   Nej, jag lovar. Hon ligger livlös i en öppen kista höljad av glas till allmänt beskådande. Hela skogen sörjer henne, och hela landet vallfärdar dit för att beskåda resultatet av ert vanstyre.

Gisela   Är det så det låter ute i landet?

Hans   Alla talar om ert tyranni, hur ni har förslavat kungen och fängslat er broder, och fler och fler ropar på revolution.

Gisela   Du bara bluffar. Du vill bara skrämma mig.

Hans   Bege dig själv till rövarnas högkvarter och förvissa dig själv om att jag talar sant. Ingenting kan mera väcka upp er dotter ur den eviga sömnen.

Gisela   Det låter för bra för att vara sant. Kan jag krossa henne kan jag krossa och besegra hela landet. Deras ynkliga revolution är bara ett skrämselfakat och en papperstiger. Nåväl, vi skall ta hand om oppositionen sedan. Nu stundar viktigare göromål. Du kommer just lagom till att få närvara vid den högtidliga invigningen av vår nya tusenåriga regering. Nu stundar en tid av evigt mörker där trolldomen och magin skall härska i oinskränkt majestät och sprida sitt triumferande mörker över hela jorden. Välkommen, Hans, till vår kröningsgudstjänst!

(Hon ger ett tecken, och portarna slås upp till katedralen, där alla är församlade i svarta kåpor och mycket tryckt stämning. I stället för ett krucifix vid altaret hänger det över det ett krucifix men upp och ner, på vilket en illa rådbråkad skepnad ses hänga.)

Hans Men vad är detta? Vad har ni gjort? Vem har ni hängt på korset i stället för Kristus och upp och ner?

Gisela Han är vårt invigningsoffer. Han lever ännu ehuru han sjunger på den sista versens sista suck. Här gör vi det till en konst att mörda våra offer så långsamt som möjligt, så att de så länge som möjligt får känna att de lever. Syna honom noga, ty du har sett honom förut. Där skall han hänga som tecken och varnagel för hela vårt land och vårt folk. Så skall det gå för alla som vågar svika oss.

Hans Men det är ju....

Gisela Ja, det är just vad det är. Det är min broder Reymond, som vågade trotsa mig och rädda ett liv i stället för att offra det. Därmed vållade han oss nästan obotlig skada och omständliga besvär. Det var rena sabotaget. En svårare dödssynd kan man inte begå enligt vårt nya regemente.

Hans Men vad har ni gjort med honom? Har ni plågat ihjäl honom?

Gisela Vi har tömt honom på hans blod och druckit det och firat nattliga orgier med det i vällust och heliga riter.

Hans Ni är då värre därän än jag trodde.

Gisela Jag har varnat dig, Hans. Du kan bli nästa. Antingen blir du min älskare eller blir du mitt offer. Jag har makten i min hand. Det lönar sig inte att göra motstånd. Här, drick detta. *(räcker honom en kalk)*

Hans Vad är detta?

Gisela Lugna dig. Det är inte Reymonds blod, om du tror det. Det är bara ett välgörande fluidum, samma som Manfred har druckit nu i ett år och därav bara mått bättre och bättre.

Hans Och om jag vägrar?

Gisela Dum fråga. Du har ju inget val. För in nästa offer!

(Maskerade vakter för in Manfred bakbunden och munkavlad med strypsnara om halsen.)

Ta av honom tunghäftan, så att han får försvara sig! *(Munkavlen avlägsnas.)*

Jaså, du ville ut i skogen och befria din dotter från rövarena och återkalla henne till livet! Det blir inget av med det, din gamle knarkare! Det blir jag som beger mig dit i stället och beseglar hennes död, och sedan skall vi ha roligt med dig, som vi hade roligt med min broder, som hänger där som en urkramad köttrasa! Vad sägs om din karriär, gamle galne kung? Är det inte roligt?

Manfred (trött) Vart vill du komma?

Gisela Jag vill ha rättelse för mitt missfall, som *du* gav mig!

Manfred Ditt missfall var ditt eget. Jag gav dig bara kärlek.

Gisela Nej, du gav mig ett dött barn, men det barnet skall ändå triumfera i sin död över dig och hela din regering! Min kärlek skall rädda mitt barn trots den död som du gav mig genom din så kallade kärlek! Vi skall fylla mitt döda barn med ditt blod så att det återuppstår från de döda!

Manfred Var det därför du tömde blodet ur din broders kropp?

Gisela Nej, det gjorde vi bara för vårt nöjes skull för att festa!

Manfred (till Hans) Du ser, Hans, vart hon är på väg.

Gisela Täpp till käften på honom innan han börjar rapa! Drick nu, Hans. Du har inget val, ty du är min nu. *(räcker honom kalken.)*

en beväpnad maskerad vakt, en väldig buse (med hes skrovlig röst) Drick! *(hotar honom med bajonett mot strupen)*

Hans (ser att han inte har något val) Er skål, min drottning. *(dricker)*

(*känner sig bättre tillfreds och något lullig*) Nu tillhör jag er.

Gisela (asflabbar rått) Så ska det låta! För bort den där gamle fjanten! (*sparkar Manfred i ändan*) Lås in honom och håll honom i tvångströja! Vi är färdiga med den hösäcken. Han kan inte plöja längre. (*Manfred föres ut av vakterna.*)

Gisela (lägger sig i Hans armar) Nu tillhör vi och framtiden varandra. Hur känns det, lyckoprins?

Hans Berusande.

Gisela Det är meningen. Det är bara början. Det blir bättre sedan. Du anar inte vad som väntar dig. Börja celebrera gudstjänsten.

Hans Borde det inte heta satanstjänsten?

Gisela Du har rätt. Börja celebrera satanstjänsten!

(*Alla de svartkåpklädda börjar mässa i kör i ett blandat mumlande, som mest låter som de osaligas klagande från helvetet.*)

Gisela hånskrattar och har hjärtligt roligt, medan Hans inte kan värja sig mot att känna sig smittad.)

Scen 5. Gläntan i skogen.

1 Hans har varnat oss att drottningen är på väg.

2 Drottningen? Varför det?

1 Hon vill förvissa sig om att hennes dotter är död.

4 Kommer Hans också?

1 Han planerar något men jag vet inte vad.

5 Borde vi inte organisera en mottagningskommitté åt hennes majestät drottningen?

6 Förtjänar hon det?

3 Hon kommer antagligen inte ensam utan med eskort och väpnad livvakt. Vi kan ingenting göra.

6 Kan vi inte bara döda henne?

1 Hans har något på gång. Låt oss avvakta.

2 Ska vi då låta henne få göra vad hon vill?

1 Vi ska låta henne få fullkomligt fria händer, så att hon tror sig säker och inte fruktar något försåt. Men invänta tecken från mig.

5 Vi förstår.

(*Ryttartramp kommer närmare.*)

1 Jag hör henne komma. Sörj nu som vanligt.

Gisela (gör entré helt i svart) Här ligger alltså liket. Världens vackraste jungfru som blev världens fallnaste rövarhövding har alltså blivit världens vackraste lik. Skönheten sviker henne inte ens i döden. Det är det som är problemet. Vem är ansvarig här? Öppna locket!

(*Giselas svartmaskerade eskort håller sig i bakgrunden. Hans kommer fram bakom dem.*)

Hans Hon är död, min drottning. Kränk henne inte mera.

Gisela Öppna locket, sa jag!

1 Får vi fråga, vad är er avsikt?

Gisela Jag vill bara förvissa mig om att hon verkligen är död.

1 Hon kan inte bli mera död.

Gisela Det är det jag vill veta säkert. Jag tror det inte förrän jag själv har fått se det.

(*1 och 2 lyfter upp locket.*)

Gisela Betagande och bedårande mera i döden än i livet. Vad är din hemlighet, förkrossande lik? Res henne upp!

1 Min drottning, vi protesterar!

Gisela Ni har ingen talan! Ni är omringade av mina vakter! De har alla sina armborst spända och siktar mot var och en av er! Minsta motstånd, och ni är alla döda! Lyft upp henne!

Hans (träder fram) Tillåt mig. (*reser upp Lauras överkropp och huvud.*)

Gisela Din lömska slyna, hur kan du vara så vacker i döden fastän du aldrig var det i livet? Hur kan du överglänsa mig fastän jag lever och du är död? Det är orättvist! (*ger henne två duktiga örfilar*)

2 Vi protesterar!

Gisela Protestera bara! Jag slår henne så mycket jag vill! Det drömde jag alltid om att få göra när hon levde! (*ger henne en tredje örfil*)

Laura (hostar till och spottar ut en äppelbit)

rövorna Hon lever!

Hans Hon lever!

Laura Din makt är bruten, drottning, ty jag lever. All din ondska har inte kunnat rå på min själ eller min skönhet. Du är förlorad.

Gisela (ryggar tillbaka) En sådan fräckhet!

1 Nu, gossar! (*Rövorna störtar fram och tar drottningen som gisslan med alla sina vapen mot hennes strupe.*)

1 Alla som inte är av kungens och Snövits parti ger sig av, eller drottningen är dödens!

en vakt (lägger genast ner sitt vapen) Slit hjärtat ur bröstet på henne. Hon förtjänar inte bättre. (*kastar masken*)

en annan Hon dödade sin egen bror. Vi är trötta på denna djävulsmaskerad. (*lägger ner vapen och kastar masken*)

en tredje Grabbar, vi lämnar henne åt bödlarna här och sticker hem och sköter våra egna affärer.

en fjärde Jag skiter i hela kungahuset.

(*Fler och fler kastar vapen och masker, och de börjar alla gå, när Manfred plötsligt framträder.*)

Manfred Karlar, vänta! Ni var alla mina trogna män, och jag litade på er. Vi fördes alla vilse av den här professionella satmaran och hennes droger. Men hennes förtrollning är äntligen bruten. Ty se vad jag har med mig.

(*En kärra rullas fram med det döda barnet i vaggan och drottningens spegel.*)

Gisela Mitt barn! Vad tar ni er till?

Manfred Häri ligger satmarans hela makt och härlighet. Se hur hon vrider sig som en mask inför hotet mot hennes vanskapta missfoster till dödfött barn och den spegel som alltid gett henne en så förvrängd bild av henne själv! *Gisela*, se nu noga på hur den högste domaren i landet, jag själv, rättvist dömer i ditt fall.

(*tar upp barnaliket och använder det till att slå sönder spegeln.*)

(*De flesta jublar, men Gisela tjuter av ångest och smärta.*)

Gisela Min mor! Ni mördar min mor!

Manfred Du är sjuk, *Gisela*. Ditt barn var aldrig något barn men blott en utväxt på din rutenhets sjuka själ, som en värre cancerböld än någon metastas kan vara rent fysiskt. Bind henne och för henne hem där hon skall halshuggas offentligt i gryningen för mordet på sin bror, för mordförsöket på sin dotter och för uppror och stämplingar mot mig!

(*Männen fängslar Gisela.*)

Laura Välkommen åter, far.

Manfred Detsamma säger jag till dig, min dotter. Kom i min famn. (*De omfamnas.*)
Välkommen hem. Nu skall vi aldrig mera skiljas. Du också, Hans, min svärson och din make, Laura. Endast han gjorde min befrielse ur häxans våld möjlig. Nu kan vi börja på nytt från början igen.

flera av rövarna Och vi då?

Manfred Ni är mina lojalaste undersåtar, ty genom att konsekvent strida för er frihet har ni visat er vara kungens bästa män. Det sägs att skådespel bara är offer åt förvirringens och kaosets altare, men sådana bisarra spektakel har en viktig funktion i att återspegla verkligheten och få oss att se den. Ni, kära rövare, har öppnat mina ögon för en annan verklighet än den som politiker ser. Min drottning såg bara in i sin egen spegel och drucknade där i sig själv. Hon förlorade, men ni vann. Välkomna därför till mitt hov att närvara vid min dotters bröllop och sedan tillträda vad befattningar hon behagar tilldela er, som grevar eller baroner eller vad som helst.

1 Ursäkta oss, Manfred, men vi är faktiskt vana vid det fria livet och vill ej förlora det.

Laura Oroa er inte, gossar. Ni får leva precis så fritt ni vill, men ni måste alltid låta mig få hålla kontakt med er som våra närmaste vänner och allierade, ty i att ta hand om er fallna prinsessa har ni gjort ert rike dess största tjänst genom tiderna.

2 (bugar sig) Det var vår ära, prinsessa.

Hans Så slutar allting lyckligt trots allt. Vem kunde tro det efter gårdagens svarta mässa?

Manfred Man måste leva genom natten för att nå dagen.

Hans Vill du fortfarande ha mig, prinsessa?

Laura Det är jag som borde ställa den frågan till dig.

Hans Med dina meriter har du mycket att lära mig.

Laura Innebär det att du svarar ja?

Hans Jag svarar ja om du svarar ja.

Laura Om du säger ja kan jag inte säga nej.

Manfred Alltså är saken klar. Till fest och till dans i slottet nu inför en äntlig välbehövlig lycka för oss och för landet, som måtte räcka livet ut, ty efter våra prövningar har knappast någon av oss förtjänat mindre.

rövarna Till festen! Till festen!

(*Alla jublande ut.*)

Athen 3.4.2002